

Διαχείριση Επικίνδυνων Αποβλήτων

Το θεσμικό πλαίσιο για τη διαχείριση των Επικίνδυνων Αποβλήτων ρυθμίζεται από την ΚΥΑ 13588/725/2006 «Μέτρα όροι και περιορισμοί για τη διαχείριση επικινδύνων αποβλήτων σε συμμόρφωση με τις διατάξεις της οδηγίας 91/689/ΕΟΚ», την ΚΥΑ 24944/1159/2006 «Έγκριση Γενικών Τεχνικών Προδιαγραφών για την διαχείριση επικινδύνων αποβλήτων» και την Υ.Α. 8668/2007 «Έγκριση Εθνικού Σχεδιασμού Επικίνδυνων Αποβλήτων (ΕΣΔΕΑ)».

Τα βασικότερα προβλήματα εφαρμογής του παραπάνω υφιστάμενου νομοθετικού πλαισίου για τη διαχείριση των Επικίνδυνων Αποβλήτων συνοψίζονται στην πολυδιάσπαση των αρμοδιοτήτων της διοίκησης και το μεγάλο διοικητικό βάρος που προκαλεί αυτή η πολυδιάσπαση στις επιχειρήσεις.

Τα προβλήματα εφαρμογής απεικονίζονται και στις κύριες αιτιολογίες για την έκδοση της καταδικαστικής απόφασης για τη διαχείριση των Επικίνδυνων Αποβλήτων (υπόθεση C 286/08 του Δ.Ε.Κ. (10-09-2009) ως ακολούθως:

1. Ο εθνικός μας σχεδιασμός δεν έχει σαφή κριτήρια χωροθέτησης των έργων διαχείρισης των Επικίνδυνων Αποβλήτων και δεν πληροί τα κριτήρια της οδηγίας 2006/12.
2. Δεν αποτυπώνεται το πλήρες δίκτυο διαχείρισης των Επικίνδυνων Αποβλήτων.
3. Δεν έχουμε ολοκληρωμένη και συνεχή απογραφή των Επικίνδυνων Αποβλήτων.
4. Δεν υπάρχουν επαρκείς υποδομές στη χώρα για την ασφαλή τελική διάθεση των Επικίνδυνων Αποβλήτων.
5. Η διαχείριση των Επικίνδυνων Αποβλήτων στην Ελλάδα γίνεται κυρίως με τη μέθοδο της «Προσωρινής Αποθήκευσης», η οποία στην πράξη καθίσταται μόνιμη, λόγω της ανανέωσης των αδειών αποθήκευσης.
6. Για τα αποθηκευμένα ιστορικά Επικίνδυνα Απόβλητα δεν έχουν ληφθεί μέτρα.

Έτσι τα σημαντικότερα προβλήματα των επιχειρήσεων στο συγκεκριμένο τομέα μπορούν να συνοψισθούν στα εξής:

1. Λίγες και ακριβές επιλογές στην ελληνική αγορά για τη διαχείριση των Επικίνδυνων Αποβλήτων και μεγάλο κόστος για τη μεταφορά τους στο εξωτερικό, δεδομένης της έλλειψης άλλων μεθόδων διαχείρισης των αποβλήτων (όπως π.χ υγειονομική ταφή, αποτέφρωση, ανακύκλωση).
2. Επίπονες και μακροχρόνιες διαδικασίες περιβαλλοντικής αδειοδότησης από το ΥΠΕΚΑ για τις βιομηχανίες.

Ό,τι αφορά στις προτάσεις επίλυσης του δεύτερου προβλήματος υπήρξε μεγάλη συζήτηση για την εφαρμογή της εξαίρεσης της παραγράφου Β1 α2 του άρθρου 7 της ΚΥΑ 13588/725/2006, η οποία εφαρμόζεται σε πολύ λίγες περιπτώσεις.

Δυστυχώς, για όλες τις άλλες περιπτώσεις εφαρμόζεται η παράγραφος Β1 α1 του άρθρου 7 της ΚΥΑ 13588/725/2006, με αποτέλεσμα εκτός των παραπάνω λιγοστών εξαιρέσεων να απαιτείται η έκδοση άδειας διαχείρισης επικινδύνων αποβλήτων για τις εργασίες επεξεργασίας, αξιοποίησης ή / και διάθεσης επικινδύνων αποβλήτων, ενώ έχει ήδη προηγηθεί η Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων για τις ίδιες ως άνω εργασίες.

Αντίστοιχα με τα παραπάνω ισχύουν και για την εφαρμογή της παραγράφου Β1 β1 του άρθρου 7 της ΚΥΑ 13588/725/2006, όσον αφορά τις εργασίες αποθήκευσης, που έχουν εγκριθεί σύμφωνα με την Απόφαση Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων.

Ο ΣΒΒΕ, καταθέτοντας τις θέσεις για το θέμα, επανήλθε με επιστολή του προς την Υπουργό Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής κα Κ. Μπιρμπίλη, και ζήτησε να προχωρήσει, το Υπουργείο, το συντομότερο δυνατό στις σχετικές καταργήσεις (παράγραφος Β1 α1 για τις εργασίες επεξεργασίας, αξιοποίησης ή/και διάθεσης επικίνδυνων αποβλήτων και παράγραφος Β1 β1 για την περίπτωση αποθήκευσης επικίνδυνων αποβλήτων) / τροποποιήσεις του άρθρου 7 της ΚΥΑ13588/725/2006, ώστε μετά την έκδοση της Απόφασης Έγκρισης Περιβαλλοντικών Όρων να μην απαιτείται έκδοση άδειας διαχείρισης επικίνδυνων αποβλήτων για τις εργασίες αποθήκευσης, επεξεργασίας, αξιοποίησης ή/και διάθεσης επικίνδυνων αποβλήτων κάτι το οποίο θα προκαλέσει προφανή επιτάχυνση της διαδικασίας αδειοδότησης. Άλλωστε, και η νέα Οδηγία πλαίσιο για τα απόβλητα (2008/98/ΕΚ), προβλέπει την ενιαία αδειοδότηση μέσω μιας απόφασης (άρθρο 23.5) και η άμεση εναρμόνισή της με την εθνική νομοθεσία καθίσταται επιτακτική και αναγκαία.